

Arrest

nr. 105 886 van 25 juni 2013
in de zaak RvV X

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat N. CAMBIEN en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger afkomstig uit Teheran. Op 15 juli 2011 diende u samen met uw vrouw A. E. (...) (O.V. X) in België een eerste asielaanvraag in. U verklaarde dat u in Iran had deelgenomen aan demonstraties naar aanleiding van de presidentsverkiezingen op 22/03/1388 (12 juni 2009). Op uw werk op het Ministerie van Landbouw zou u zich zeer kritisch uitgelaten hebben tegenover een delegatie van Venezuela. U zou ervan beschuldigd geweest zijn anti-regime activiteiten te hebben en geen gelovig moslim te zijn. U zou hierop gevangen genomen zijn en erin geslaagd zijn te ontsnappen. Ook uw echtgenote verklaarde dat zij op het Ministerie van Landbouw anti-regime activiteiten uitgevoerd had en hiervoor ontslagen werd. Op 14 juni 2012 nam het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing ten aanzien van u en uw echtgenote omdat geen geloof gehecht kon worden aan uw asielrelaas. Op 26 oktober 2012 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

deze weigeringsbeslissing. Op 10 december 2012 diende u een tweede asielaanvraag in. Volgens uw verklaringen bent u sinds uw aankomst in België niet meer teruggekeerd naar Iran. U verklaarde dat ondertussen een ontslagbrief van het Ministerie van Landbouw van zowel u als uw vrouw was aangekomen bij uw ouders. U verklaarde ook dat u zich ondertussen bekeerd had tot de Rooms-katholieke kerk in België na de protestantse kerk en het geloof van de getuigen van Jehovah bestudeerd te hebben. U neemt wekelijks deel aan de misvieringen in de Onze Lieve Vrouw-ter-Noodt kerk te Merchtem. Uw gezin neemt ook deel aan activiteiten die door de kerk georganiseerd worden. Na goedkeuring door de bisschop en aartsbisschop zou u op 30 maart 2013 samen met uw vrouw en uw zoon gedoopt worden. U legde bij uw tweede asielaanvraag een ontslagbrief van zowel u als uw echtgenote voor, een brief van priester Karel Stautemans waarin verklaard wordt dat u en uw twee zonen bekeerd zijn en gedoopt zullen worden rond Pasen 2013, attesten van Vicaris-generaal Etienne Van Billoen waarin de toelating gegeven wordt aan u, uw vrouw en uw zoon N. (...) om zich te laten dopen, een brief van bisschop Léon Lemmens waarin verklaard wordt dat jullie een aanvraag ingediend hebben om opgenomen te worden in de Rooms-katholieke kerk, een uitnodiging voor een weekend van het Vicariaat Vlaams-Brabant en Mechelen en artikels over christenen in Iran die vervolgd werden.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat ik in het kader van uw eerste asielaanvraag een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heb genomen omdat uw aanvraag bedrieglijk was. In het kader van uw tweede asielaanvraag stelde u dat u en uw echtgenote nog steeds niet naar Iran kunnen terugkeren omwille van uw oorspronkelijk probleem. Ter staving hiervan legde u twee ontslagbrieven van het Ministerie van Landbouw, voor zowel u als voor uw echtgenote neer, waarin vermeld wordt dat jullie ontslagen werden omwille van het niet naleven van de veiligheidsregels en ideologische en islamitische regels. Deze door u voorgelegde ontslagbrieven zijn niet in staat de vaststellingen die gedaan werden tijdens uw eerste asielaanvraag te wijzigen. Vooreerst dienen documenten, om bewijskrachtig te zijn, een coherent en geloofwaardig verhaal te ondersteunen, wat bij u niet het geval is. Dat er weinig waarde aan de door u neergelegde ontslagbrieven kan gehecht worden blijkt overigens uit het feit dat deze ontslagbrieven gedateerd zijn op 12 juni 2012, een jaar na jullie vertrek uit Iran. Het is weinig waarschijnlijk dat men jullie pas na een jaar afwezigheid op het werk zou ontslaan voor redenen die zich reeds voordeden voor uw vertrek uit Iran. Ook betreffen de door u voorgelegde brieven kopieën. U verklaarde dat dit de originelen waren met een elektronische handtekening (CGVS, p.3). Gezien uw ouders deze brieven per post kregen is het echter niet logisch dat hier een elektronische handtekening op gezet zou zijn.

Er dient verder opgemerkt te worden dat u en uw echtgenote zich bekeerd hebben tot het katholieke geloof (CGVS, p. 4 t/m 11, CGVS echtgenote p. 2 t/m 6). Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat wanneer men als bekeerde moslim niet aan evangelisatie doet en men zijn christelijke geloof in alle discretie beleeft zijn er geen redenen om aan te nemen dat men hierdoor problemen met de autoriteiten zal ondervinden. Indien men niet naar buiten treedt met zijn christelijke geloofsovertuiging kan men zijn geloof in Iran belijden. Verreweg de meeste volgelingen van christelijke kerken in Iran zijn goed in staat hun geloof binnen deze grenzen te belijden. Dit geldt zowel voor personen die binnen het christelijke geloof werden geboren als voor bekeerde moslims. Ook Iraniërs die zich in het buitenland hebben bekeerd en vervolgens terugkeren naar Iran komen hier in dezelfde positie terecht als personen die zich in Iran zelf tot het christendom hebben bekeerd. Indien de persoon zijn geloof in besloten kring zal beleven is het risico op problemen met de Iraanse autoriteiten klein. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u of uw echtgenote actief aan evangelisatie doen. In dit verband verklaarde u overigens zelf dat katholieken niet aan bekeringsactiviteiten doen (CGVS, p. 11).

Bovendien blijkt niet uit uw verklaringen dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van de bekering van u en uw vrouw. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat geen enkel geval bekend is van een bekeerde christen, die voordien nog niet onder de aandacht stond van de Iraanse autoriteiten, die na zijn terugkeer naar Iran problemen heeft gekend met de autoriteiten in Iran.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat deze beslissing te wijzigen. De ontslagbrieven werden reeds hierboven besproken. De brief van priester Karel Stautemans, de attesten van Vicaris-generaal Etienne Van Billoen, de brief van bisschop Léon Lemmens en de uitnodiging voor een weekend van het Vicariaat Vlaams-Brabant en Mechelen tonen aan dat u en uw gezinsleden interesse hebben in het christendom en jullie zich willen laten dopen maar kunnen bovenstaande

vaststellingen niet wijzigen. De algemene artikelen over de situatie van christenen in Iran zeggen niets over uw persoonlijke situatie en zijn bijgevolg niet relevant bij de beoordeling van uw asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorggehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel halen verzoekende partijen de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht *“als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de Commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen”*. Verzoekende partijen zijn van oordeel dat de motivering in de bestreden beslissingen niet afdoende is om hen de vluchtelingenstatus/de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Bovendien dient hun relaas wel degelijk als geloofwaardig en oprecht te worden beschouwd, aldus verzoekende partijen. In een tweede middel wijzen verzoekende partijen nog op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). De Raad oordeelt dat ingevolge de onderlinge verwevenheid van voormelde middelen deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het eerste middel dient dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. De Raad wijst erop dat bij de eerste asielaanvraag van verzoekende partijen werd besloten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat aan hun asielrelaas totaal geen geloof kon worden gehecht. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 90 540 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 26 oktober 2012 (map eerste asielaanvraag bijkomende documenten, stuk 1 en bijlage 9 bij het verzoekschrift), waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State. De Raad wijst erop niet bevoegd te zijn om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissingen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen. In zoverre een onderzoek van de door verzoekende partijen aangevoerde middelen met zich zou brengen dat opnieuw zou moeten worden geoordeeld over elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd, dient de Raad dus vast te stellen dat hij niet bevoegd is. Derhalve kan enkel worden ingegaan op het middel voor zover het betrekking heeft op de beoordeling van de nieuwe gegevens.

2.2.4.1. Verzoekende partijen leggen uit dat zij zich in Iran niet konden vinden in de regels van de islamitische geloofsleer en de heersende ideologie, dat zij meermaals handelingen hebben gesteld die hiermee in strijd zijn en dat zij hiervoor werden vervolgd en opgepakt. Hun situatie maakt trouwens het voorwerp uit van een onderzoek door de Iraanse geheime dienst (Herasat). Ten tweede kaarten verzoekende partijen aan dat zij zich intussen hebben bekeerd tot het katholicisme, waardoor hun gegronde vrees voor arrestaties, aanhoudingen en mishandelingen nog gevoelig is toegenomen. Zij vrezen dan ook dat zij, indien zij naar Iran zouden terugkeren, onmiddellijk zouden worden opgepakt en dat zij het slachtoffer zouden worden van onmenselijke behandelingen en folteringen. De Iraanse overheid heeft immers een dossier tegen hen lopen en is actief op zoek naar hen. Verzoekende partijen zijn de mening toegedaan dat er wel degelijk voldoende elementen aanwezig zijn om te besluiten dat zij een gegronde vrees voor vervolging koesteren of een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade.

2.2.4.2. De Raad wijst verzoekende partijen erop dat het louter herhalen van hun asielproblematiek en het louter aanhalen van een vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, niet van aard is om afbreuk te doen aan de verschillende motieven van de bestreden beslissingen. Hiervoor dienen concrete argumenten te worden aangebracht, alwaar zij op bovenstaande wijze in gebreke blijven.

2.2.5. Waar verzoekende partijen opmerken dat de beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij woordelijk de overwegingen uit de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij overneemt, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij duidelijk wordt vermeld dat kan worden verwezen naar de weigeringsbeslissing van haar echtgenoot, omdat zij zich voor haar asielaanvraag integraal steunt op dezelfde motieven die werden aangehaald door haar echtgenoot.

2.2.6.1. Verzoekende partijen betogen dat de twee ontslagbrieven van het Ministerie van Landbouw die zij hebben voorgelegd wel degelijk authentiek en bewijskrachtig zijn en hun asielrelaas ondersteunen. Uit de door eerste verzoekende partij voorgelegde ontslagbrief blijkt immers duidelijk dat zij ontslagen werd wegens het schenden van de veiligheidsregels en de ideologische regels van het Ministerie van Landbouw, en wegens het schenden van de islamitische geloofsregels. De brief stelt verder uitdrukkelijk dat de schendingen ten gronde worden onderzocht door de bevoegde instantie en dat eerste verzoekende partij mogelijks voor de rechtbank zal worden gesleept. Hetzelfde geldt voor de ontslagbrief van tweede verzoekende partij. De ontslagbrief bewijst volgens verzoekende partij dus enerzijds dat zij wel degelijk de geldende religieuze en ideologische regels op een ernstige manier hebben overtreden en anderzijds dat zij hiervoor werden/worden bedreigd en vervolgd. Verder opperen verzoekende partijen dat verwerende partij ten onrechte deze documenten als kopieën beschouwt. Verwerende partij gaat volgens hen voorbij aan het feit dat het gaat om interne brieven tussen twee afdelingen van het Ministerie van Landbouw, zoals expliciet wordt aangegeven in de hoofding en in de aanhef van de ontslagbrieven. Het is geenszins onaannemelijk dat voor dergelijke interne briefwisseling een elektronische handtekening wordt gebruikt. Door op deze grond de neergelegde brieven af te doen als kopieën, gaat verwerende partij werkelijk te kort door de bocht, besluiten verzoekende partijen.

Betreft de opmerking in de bestreden beslissingen dat het feit dat er weinig waarde kan worden gehecht aan deze documenten eveneens blijkt uit de vaststelling dat deze ontslagbrieven gedateerd zijn op 12 juni 2012, een jaar na hun vertrek uit Iran, en dat het weinig waarschijnlijk is dat verzoekende partijen pas na een jaar afwezigheid zouden zijn ontslaan voor redenen die zich reeds voordeden voor hun vertrek uit Iran, bemerken verzoekende partijen dat net hun vertrek uit Iran verklaart waarom de brieven een recente datum hebben. Verzoekende partijen stippen aan dat zij tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal duidelijk hebben aangegeven dat de leden van het Ministerie meermaals hebben gepoogd om hen op te sporen. Toen duidelijk werd dat zij niet konden worden getraceerd, hebben zij ervoor geopteerd om een ontslagbrief op te stellen en deze aan hun familie te bezorgen.

2.2.6.2. Verzoekende partijen zijn de mening toegedaan dat de ontslagbrieven die zij hebben voorgelegd wel degelijk authentiek en bewijskrachtig zijn en hun asielrelaas ondersteunen. De Raad wijst er vooreerst op dat verwerende partij in haar beslissing terecht motiveert dat documenten, om bewijskrachtig te zijn, een coherent en geloofwaardig verhaal dienen te ondersteunen, hetgeen *in casu* niet het geval is. Het louter niet akkoord gaan met deze stelling in het verzoekschrift biedt geen soelaas.

Aangaande de door verzoekende partijen verschaftte uitleg met betrekking tot de vaststelling dat het weinig waarschijnlijk is dat zij pas na een jaar afwezigheid op het werk zouden zijn ontslaan voor redenen die zich reeds voordeden voor hun vertrek uit Iran, met name dat zij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal hebben aangegeven dat hun werkgever pas toen het duidelijk werd dat zij niet konden worden getraceerd, ervoor heeft geopteerd om een ontslagbrief op te stellen en deze aan hun familie te bezorgen, oordeelt de Raad dat deze niet als een afdoende verklaring kan worden beschouwd. De Raad wenst er vooreerst aan te herinneren dat verzoekende partijen onder meer hun land zijn moeten ontvluchten omdat zij ervan beschuldigd werden anti-regime activiteiten te hebben uitgevoerd op het Ministerie van Landbouw en dat eerste verzoekende partij zelfs gevangen werd genomen. Het komt volgens de Raad allesbehalve geloofwaardig over dat *nota bene* het Ministerie van Landbouw zo lang zou hebben getalmd om verzoekende partijen, die ondertussen allang het land waren ontvlucht en die niet meer konden worden getraceerd, zoals verzoekende partijen aangeven in hun verzoekschrift, te ontslaan. Verder wijst de Raad erop dat uit de verklaringen die eerste verzoekende partij heeft afgelegd op het Commissariaat-generaal duidelijk blijkt dat de ter vergoelijking aangebrachte uitleg slechts een hypothese betreft: *“Ja ze hebben daarmee gewachten ze konden me destijds ontslaan, het zal misschien de politieke strategie van het bedrijf zijn, dat ze het op die manier doen, de politieke strategie die ze toepassen, ze hebben zich verschillende keren begeven bij mijn ouders thuis en hebben gevraagd waar ik was. Mijn vrouw had belofteverklaring gegeven oo dat huis, dat indien haar iets zou gebeuren dat ze het huis zouden afpakken en misschien hebben ze daarom die brief gestuurd om zo gevolg te geven aan die beloftebrief”* (administratief dossier, stuk 4z, p. 3). Het spreekt voor zich dat deze hypothetische verklaringen hoe dan ook niet van aard zijn om deze zeer onwaarschijnlijke gang van zaken alsnog plausibel te doen overkomen.

Daar waar verzoekende partijen aanvoeren dat verwerende partij de bijgebrachte ontslagbrieven ten onrechte als kopieën bestempelt, verwijst de Raad naar en sluit hij zich aan bij hetgeen verwerende partij hierover stelt in haar nota met opmerkingen: *“De blote bewering dat de ontslagbrief eigenlijk een interne communicatie betreft tussen twee afdelingen van het Ministerie van Landbouw, die elektronisch gehandtekend werd om dan naar verzoekers’ ouders te versturen, raakt kan noch wal. Verzoekers gaan er aan voorbij dat een elektronisch(e) handtekening een geheel is van elektronische gegevens die worden gebruikt als authenticatiemiddel. Ze wordt vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens. Dergelijke handtekening wordt dan gebruikt voor het identificeren van de ondertekenaar van een document dat via elektronische weg werd opgemaakt. Een elektronische handtekening is dus geenszins te vergelijken met een handgeschreven handtekening, en uit de stukken waarop verweerder vermag acht te slaan blijkt dat op de ontslagbrieven een geschreven handtekening werd aangebracht.*

In de mate dat verzoekers eigenlijk bedoelen dat het om een handgeschreven handtekening gaat dei aan een elektronisch document werd toegevoegd, merkt verweerder op dat dit slechts mogelijk is indien de handtekening ingescand wordt, of indien er een digitale foto genomen wordt van de handtekening in kwestie. Dus zelfs als zou enig geloof kunnen gehecht worden aan de bewering dat (de) brief een elektronische communicatie tussen twee afdelingen van het Ministerie van Landbouw betreft, dan nog dient vastgesteld te worden dat de handtekening niet origineel is, en de ontslagbrief bijgevolg dient bestempeld te worden als een ingescand of gekopieerd document waaraan geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend.”

De Raad wijst erop dat aan faxberichten en fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

Gelet op wat voorafgaat, kan worden besloten dat verzoekende partijen geen elementen hebben aangebracht die van aard zijn om de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas dat zij naar aanleiding van hun eerste asielaanvraag hebben uiteengezet, te herstellen.

2.2.7.1. Volgens verzoekende partijen ontkent verwerende partij manifest de acute bedreiging die tot christenen bekeerde moslims in Iran ondervinden. Verzoekende partijen vinden dat de motivering van verwerende partij dat tot christenen bekeerde moslims in Iran geen problemen ondervinden indien zij hun geloof in alle discretie beleven en niet aan evangelisatie doen, uiterst bondig en haast laconiek is, niet getuigt van een grondig onderzoek van hun situatie en geheel voorbijgaat aan de zeer problematische situatie van christenen in Iran. Uit verschillende mensenrechtenrapporten en nieuwsartikelen blijkt immers dat christenen in Iran systematisch worden gediscrimineerd, bespioneerd, mishandeld en vervolgd en dat de situatie voor christenen in Iran de laatste jaren steeds penibeler en bedreigender is geworden (bijlage 10, 11, 12, 13, 14 en 15 bij het verzoekschrift). Verzoekende partijen betogen dat deze artikelen en rapporten relevant zijn voor hun persoonlijke situatie, aangezien hierin de concrete bedreigingen worden uiteengezet waarmee personen in Iran, die zich in exact dezelfde situatie bevinden, worden geconfronteerd. Verzoekende partijen wensen te benadrukken dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen de "*etnische christenen*" en "*niet-etnische christenen*". Zij wijzen erop dat, hoewel etnische christenen hun geloof binnen bepaalde grenzen relatief goed kunnen belijden, de situatie geheel anders is voor niet-etnische christenen, die meestal bekeerde moslims zijn. Zij worden door de overheidsdiensten actief lastiggevallen, gediscrimineerd, mishandeld, opgepakt en zelfs opgesloten in de gevangenis (bijlage 11 en 13 bij het verzoekschrift). Verzoekende partijen benadrukken dat zij oorspronkelijk moslim waren en dat zij dus niet-etnische christenen zijn. Enige verwijzing naar de situatie voor etnische christenen in Iran is derhalve irrelevant voor hun situatie.

Om te beklemtonen dat de situatie voor bekeerde christenen in Iran zeer bedreigend is, geven verzoekende partijen in hun verzoekschrift verder nog een toelichting met betrekking tot de strafrechtelijke vervolging in Iran van dergelijke personen, waarbij zij wederom verwijzen naar de informatie die zij hebben bijgebracht (bijlage 11, 12 en 13 bij het verzoekschrift) en verwijzen verzoekende partijen, ter illustratie van de grote bedreiging en de grove mensenrechtenschendingen waaraan personen in hun situatie zich blootstellen bij een eventuele terugkeer naar Iran, naar de zaak "*Saeed Abedini*" (bijlage 14 en 15 bij het verzoekschrift).

Voorts verklaren verzoekende partijen dat zij niet akkoord kunnen gaan met de stelling van verwerende partij dat Iraniërs die zich in het buitenland tot christen hebben bekeerd enkel problemen zouden ondervinden met de Iraanse autoriteiten indien zij voor hun vertrek reeds onder de aandacht stonden van deze autoriteiten. Uit het voorgaande blijkt dat dit uitgangspunt niet kan worden aanvaard en dat bekeerde christenen in Iran systematisch bedreigd worden, ongeacht of zij zich in het buitenland dan wel in het "*binnenland*" bekeerden. Indien deze stelling al correct zou zijn, *quod non*, dient nog te worden opgemerkt dat zij voor hun vertrek reeds verschillende problemen hebben gekend met de autoriteiten en dat hun situatie reeds het voorwerp had uitgemaakt van een onderzoek door de Iraanse geheime dienst.

2.2.7.2. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partijen ondanks hun voorziene doop in maart 2013 ter terechtzitting niet aantonen dat zij effectief werden gedoopt en bijgevolg effectief zijn bekeerd tot het christendom. De Raad beschikt derhalve over geen enkel indicatie dat verzoekende partijen niet langer moslim zijn en niet langer als moslim zullen worden beschouwd door de Iraanse autoriteiten. Verder oordeelt de Raad dat ingevolge het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van hun initieel voorgehouden asielrelaas waarom verzoekende partijen hun land van herkomst zijn ontvlucht en het derhalve op bedrieglijke wijze aanvragen van internationale bescherming vanwege de Belgische autoriteiten, de voorgehouden bekering in België tot het christendom duidelijk een opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Door de Raad kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoekende partijen bij terugkeer naar hun land van herkomst aldaar het christelijk geloof zullen aanhangen. Derhalve betreft de motivering van verwerende partij aangaande de omstandigheden waarin de beleving van het christendom in Iran niet tot problemen aanleiding geeft een overtoollig motief.

Daar waar verzoekende partijen tenslotte nog opmerken dat zij voor hun vertrek reeds verschillende problemen hebben gekend met de Iraanse autoriteiten en dat zij dus reeds onder de aandacht staan van hun autoriteiten, wijst de Raad erop dat aan deze voorgehouden problemen geen geloof kan worden gehecht, zoals *supra* werd uiteengezet.

2.2.8. Gelet op wat voorafgaat, dient door de Raad worden besloten dat verzoekende partijen noch in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2 a en b van de voormelde wet. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat de bestreden beslissingen niet zorgvuldig werden voorbereid, mede omwille van een gebrek aan een behoorlijke feitengaring en aan een zorgvuldige afweging van hun belangen, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en dat verzoekende partijen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 5 februari 2013 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door hun advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.10. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juni tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

mevr. K. VERHEYDEN,

De griffier,

K. VERHEYDEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

J. BIEBAUT